

Otrs procesa Apelāciju padomē dalībnieks: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Vācija)

Prasītājas prasījumi:

— grozīt apstrīdēto ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2009. gada 18. novembra lēmumu lietā R 656/2008-4 tādējādi, ka pilnībā tiktu apmierināta prasītājas 2008. gada 22. aprīļa apelācijas sūdzība, un piespriet atbildētājam apelācijas procesā atļūdzināt prasītājai iebildumu procesā, apelācijas procesā un šajā tiesvedībā radušos izdevumus;

— pakārtoti atcelt apstrīdēto lēmumu un nodot lietu atkārtotai izskatīšanai ITSB.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "MAGIC LIGHT" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3., 8., 10., 21., 22., 26. un 44. klasē (reģistrācijas pieteikums Nr. 5 196 597)

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: Rüdiger Bartmann

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Vācijas vārdiska preču zīme "MAGIC LIFE" Nr. 30 415 611 attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus daļēji apmierināt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 207/2009⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo Apelāciju padome, novērtējot sajaukšanas iespēju ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 29. janvārī — Bank Melli Iran/Padome

(Lieta T-35/10)

(2010/C 100/72)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Bank Melli Iran (Teherāna, Irāna) (pārstāvis — L. Defalque, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Padomes 2009. gada 18. novembra Regulas (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu pielikuma B sadaļas 4. punktu;

— piespriet Padomei atļūdzināt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar šo prasību.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā prasītāja lūdz daļēji atcelt Padomes 2009. gada 17. novembra Regulu (EK) Nr. 1100/2009⁽¹⁾, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu⁽²⁾ un atceļ Lēmumu 2008/475/EK⁽³⁾, tiktāl, ciktāl prasītāja ir iekļauta fizisko un juridisko personu, vienību un organizāciju sarakstā, kuru ekonomiskie līdzekļi tiek iesaldēti saskaņā ar šo tiesību normu.

Prasītāja lūdz atcelt pielikuma B sadaļas 4. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju un izvirza šādus tiesību pamatus savu prasījumu pamatošanai.

Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā regula un lēmums tika pieņemti, pārkāpjot tās tiesības uz aizstāvību un it īpaši tās tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, jo tā netika saņēmusi nekādus pierādījumus vai dokumentus, kas pamatotu Padomes apgalvojumus. Papildus tam prasītāja norāda, ka papildus apgalvojumi, kas sniegti saistībā ar 2008. gada lēmumu, ir izplūduši, neskaidri un prasītājai uz tiem nav iespējams atbildēt, jo tai tika liegtas tiesības tikt uzklaustītai.

Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja neizpildīja savu pienākumu norādīt pietiekamu pamatojumu.

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Padome nenorādīja individuālu un specifisku pamatojumu apstrīdētajiem tiesību aktiem, tādējādi pārkāpjot Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktu.

Treškārt, prasītāja apgalvo, ka atbildētāja pieļāva kļūdu, interpretējot 7. panta 2. punkta a), b) un c) apakšpunktu Regulā Nr. 423/2007, jo, pēc prasītājas domām, Padome netika izskaidrojusi, kādā veidā prasītājas vienkāršās bankas darbības pierāda tās iesaistīšanos vai tiešu saistību ar Irānas kodolattīstības darbībām.

Turklāt prasītāja apstrīd Vispārējās tiesas 2009. gada 14. oktobra sprieduma⁽⁴⁾ tiesiskumu, kurš tika pārsūdzēts Tiesā⁽⁵⁾ un ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja tās prasības pieteikumu, ar kuru tika lūgts atcelt Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmumu 2008/475/EK⁽⁶⁾. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka Regula Nr. 423/2007 un Lēmums 2008/475/EK bija tiesiski pieņemti ar kvalificēto vairākumu un nevis vienbalsīgi. Prasītāja uzskata, ka, tā kā Regula Nr. 423/2007 ir juridiskais pamats regulas un lēmuma, kas tiek apstrīdēti ar šo prasības pieteikumu, pieņemšanai, iepriekš minētā argumentācija ir attiecināma uz šo prasības pieteikumu. Tādēļ prasītāja apgalvo, ka Padome pārkāpa būtisko procesuālo prasību, kas noteikta Līgumā, kas noteikta tiesību normās, kas attiecas uz tā ieviešanu, un kas noteikta Kopējās Nostājas 2007/140/KADP 7. panta 2. punktā⁽⁷⁾.

Turklāt prasītāja apstrīd Vispārējās tiesas spriedumu tiktāl, ciktāl tajā šī tiesa konstatēja, ka Padomes rīcības brīvība, pamatojoties uz Regulas Nr. 423/2007 7. panta 2. punktu, ir autonoma, un tādēļ noraidīja Apvienoto Nāciju Drošības padomes lēmumu nozīmīgumu, tādējādi pārkāpjot samērīguma principu un tiesības uz īpašumu. Prasītāja apgalvo, ka tāda pati argumentācija attiecas uz regulu un lēmumu, kas tiek apstrīdēti šajā lietā, jo Padome netika ņēmusi vērā ANO DP lēmumus un tādējādi pārkāpa samērīguma principu un tiesības uz īpašumu.

⁽¹⁾ OV L 303, 31. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regula (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu, OV L 103, 1. lpp.

⁽³⁾ Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmums, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu, OV L 163, 29. lpp.

⁽⁴⁾ Spriedums lietā T-390/08 *Bank Mellī Iran*/Padome, vēl nav publicēts.

⁽⁵⁾ Spriedums lietā C-548/09 P *Bank Mellī Iran*/Padome.

⁽⁶⁾ OV L 163, 29. lpp.

⁽⁷⁾ Padomes 2007. gada 27. februāra Kopējā Nostāja 2007/140/KADP par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu, OV L 61, 49. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 1. februārī — *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija

(Lieta T-36/10)

(2010/C 100/73)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Internationaler Hilfsfonds e.V.* (Rosbach, Vācija) (pārstāvis — H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Komisijas 2009. gada 9. oktobra un 2009. gada 1. decembra lēmumus tiktāl, ciktāl ar tiem prasītājam ir atteikta piekļuve nepaziņotajiem dokumentiem;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesvedības un prasītāja izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs vērsas pret Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu, ar kuru daļēji ir noraidīts tā pieteikums piekļūt nepaziņotiem dokumentiem lietā attiecībā uz LIEN-līgumu 97–2011, kā arī pret Komisijas 2009. gada 1. decembra vēstuli, kurā prasītājam tika paziņots, ka lēmums par tā otro pieteikumu piekļūt lietas materiāliem lietā LIEN-līgums 97–2011 nevar tikt pieņemts saprātīgā termiņā.

Savas prasības pamatojumā prasītājs būtībā norāda, ka Komisijai neesot tiesības atteikt viņam pieprasītajiem dokumentiem, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1049/2001⁽¹⁾ 4. panta 3. un 4. punktā paredzētos izņēmuma noteikumus. Šajā sakarā arī tiek norādīts, ka pastāvot primāras publisko interešu apsvērumi vēl nepieciešamo dokumentu paziņošanai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).